

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

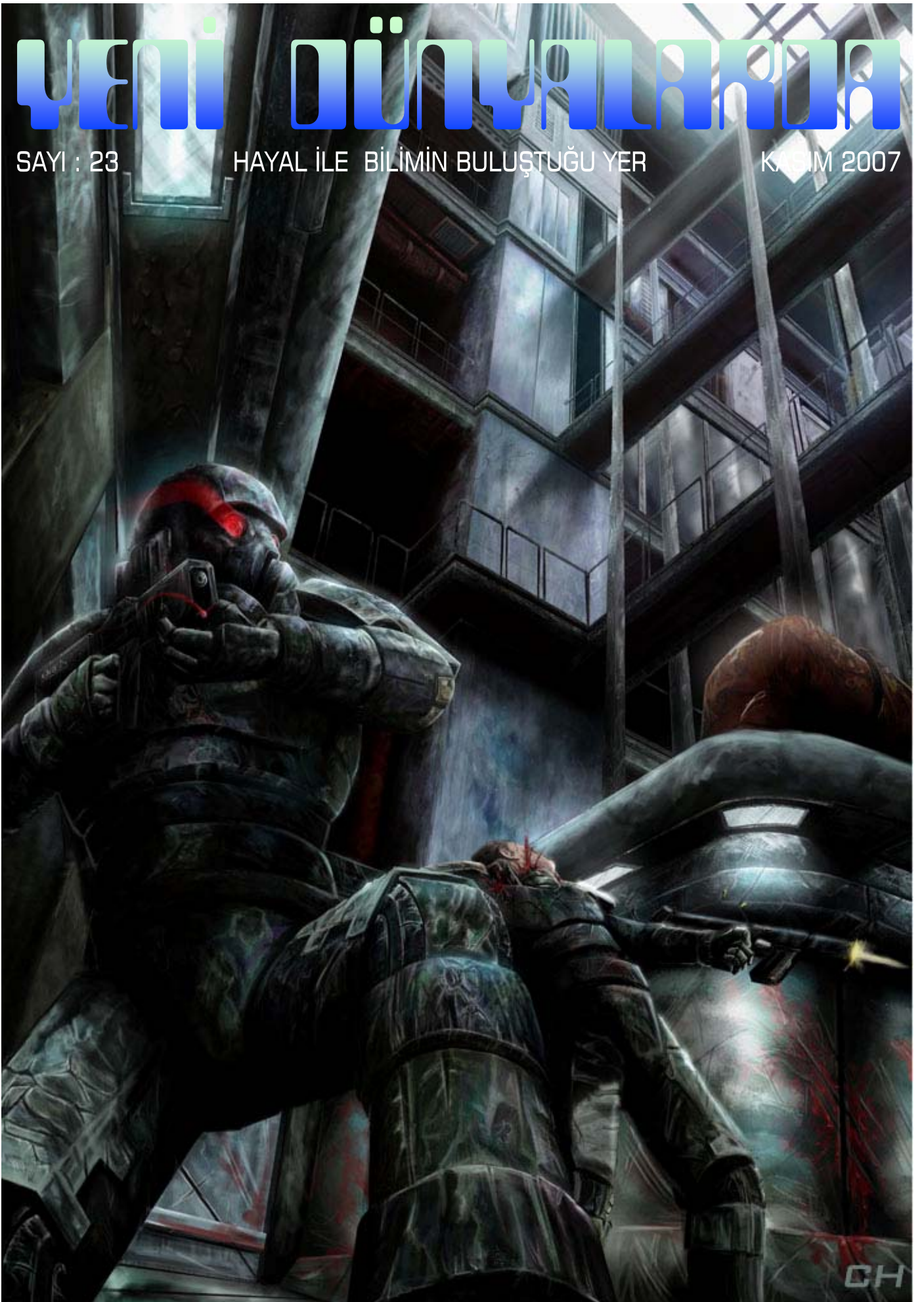
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 23

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

KASIM 2007

CH

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI #4 - 5

Güliz Dülgeroğlu

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI

Bölüm 4 – Gabriel’in Başarısı

Tünel boyunca sağa dönerek havalandırmanın pervane kısmına kadar sessizce yürüdüler. Aswald dönen metal kanatları nasıl durduracaklarını merakla seyrederken, Rhett pervanenin yanından dikkatle eğilip kolunu karanlığa sokarak gizlenmiş bir çubuğu kendine doğru çekti. Ama pervane durmadı. Gabriel tam öne atılıp dahice bir fikir söyleyecekti ki çete istifini bozmadan tünelin sonunda gizlenmiş kapıyı itip içeri daldı. Dehasına ihtiyaç duyulmadığı için suratını asan mucit sonuncu olarak kapıdan geçti.

Piston seslerinin kulakları doldurduğu ve yere yığılmış gri bir sisin etrafı kapladığı inanılması zor derecede büyük olan bir depoya gelmişlerdi. Metal tavanlar alçak olmasına rağmen, bina enine yayılmıştı. Her yerde düzenli aralıklarla dizilmiş makineler çalışıyor, üstlerine tulum geçirmiş iri yarı adamlar ise ellerinde elektrikli coplara etrafı kolaçan ediyorlardı. Aswald şimdi havalandırmadaki gürültülü çarpışmayı neden kimsenin duyup gelmediğini anlayabiliyordu. Şaşkınlığını üstünden silkeleyip mucidi arayarak etrafına hızla bakındı. Gabriel olduğu yerde dikilmiş, mutluluktan parıldayan gözlerle etrafı inceliyordu. Aswald yanına gitti ve kendine gelmesi için omzuna dokundu. “Hadi dostum şimdi ne istersen onu toplama zamanı! Listende ne varsa alacaksın. Fazla büyük parçalara heves etmemeni öneririm yoksa hepsini sana taşıtırım!” Sevinçle gülümseyen Gabriel’i yanına alarak Rhett ve çetesini takip ettiler. Sis içine saklanarak yan depoya geçtiler. Burası daha sessiz bir yerdi. Deli gibi çalışan makineler yoktu. Ama yan yana sıralanmış, yepyeni jetler ve raflar dolusu bir sürü pırıl pırıl titanyum malzeme önlerinde ışıldıyordu. Herkes etrafı kolaçan ederken Gabriel son teknoloji ile üretilen iki kişilik mekiğe sarılmış kaportasını öpüyordu. Mucidin saçmalıkları Rhett’in bile ilgisini çekmişti. Diğerleri gibi o da durmuş şimdi Gabriel’e bakıyordu. Aswald bakışları takip etti ve neredeyse gürültüyle ağzından çıkacak olan kahkahasını zorlukla bastırdı. Yaklaştığını gören Gabriel, “Ah Aswald! Şu bebeğe bir bak! Burası cennet olmalı! Beni burada bırakıp gidin dostum. Burada ölmek istiyorum!” diyerek suratını parlak titanyuma yapıştırdı. Aswald omuzlarını silkip umursamayarak dostuna veda etti. “Sen bilirsin mucit. Burada ölmekse tercihin seni geri döndürmeye çalışmayacağım. Hem o zaman Rhett ve diğerleri ile şu bebeklere binip uzaklaşırken sessiz bir yolculuk yapma şansımız olabilir!” Gabriel’in gözleri bir anda büyüdü. Olduğu yerde dikleşti ve inanmaz bakışlarla adamı süzdü.

“Uzaklaşmak mı? Bu mekiklerle mi? Alabilir miyiz hepsini?” Rhett istemese de bir açıklama yapmak zorunda hissetti kendini ve Aswald yerine cevap verdi. “Anlaşılan o ki mekikleri sırtımızda taşıyacağımızı düşünüyordun! Seni ahmak! Madem mucitsin bunların uçabildiğini de biliyorsun herhalde öyle değil mi? Aynı şekilde tam sağında duran büyük ambar kapısının da açılabilirdiğini bildiğin gibi!” Rhett’e artık korku dolu gözlerle değil de yıllardır en iyi dostuymuş gibi bakan Gabriel sevinçle en yakınındaki mekiğin içine zıpladı. Birden bire bütün binayı yıkacakmış gibi

metal duvarları sallayan siren sesleri duyulmaya başladı. Rhett kızgınlıkla ellerini Gabriel’in yakasına yapıştırıp adamı ileri geri sallamaya başladı. “Sende Maler kadar bile beyin yok! Mekiklerin hepsinin bağlı olduğu bir alarm sistemi var ve senin gibi bir mucit bozması bunu akıl etmek yerine içine binip Krambur’a el sallayarak gitmeyi düşünüyor!” Sinirini çıkardıktan hemen sonra adamlarının yanına giden Rhett, Aswald’dan da onaylarcasına bir bakış almaya ihmal etmemişti. Gabriel ise yaptığından gerçekten çok utanmış ve hatasını telafi etmek için mekikten atlayıp ambar kapısını açmaya karar vermişti. Alarmı, bulundukları yeri tespit etmeden önce durdurmaya çalışan çete üyeleri bunun imkansız olduğunu anladıklarında etrafta buldukları titanyum parçaları ellerine almış, bazıları ise silahlarını çıkarıp kapının önünde beklemeye başlamışlardı bile.

Kısa sürede küçük deponun önünde beliren Krambur’un on beş adamı ile çete karşı karşıya kalmıştı. Rhett’in adamları elektrikli şok aletlerine ve coplara karşı titanyum sopalarla mücadele etmenin iyi bir fikir olmadığını anlayarak, kolları sıvadılar. İri yarı sayılan her adam karşısındaki ile kıran kırana bir boks maçına tutuşmuştu. Diğer adamlar ise nötrale silahlarıyla önlerine gelenlere ateş ediyorlardı. Aswald adamlardan birinin sağ tarafındaki boşluğuna sıkı bir yumruk atmış ve nefessiz bıraktığı rakibinin elinden çok cihazını kapıp karşısında duran Rhett’e fırlatmıştı. Rhett çetesinin ikili mücadele içinde olduğu adamların enselerine ve sırtlarına elektrik verip işlerini kısaca bitiriyordu. Adil bir dövüş sayılmazdı belki ama hırsız çetesinin ele başı olan bir adamdan da adil dövüşmesi beklenemezdi zaten.

Aswald kılıcını kınından çıkarmış, elektrik akımlarını engellemek için düşmanın kollarında kesikler oluşturarak dövüşü tam anlamıyla katılmıştı. Yerde bulunduğu diğer kılıcı da alıp iki silahı aynı anda savuruyor ve rakiplerinin bedenlerinde sonradan hatırlayıp kendisine kin beslemelerini sağlayacak olan derin kesikler bırakıyordu.

Birbirine girmiş iki grubun da kavga seslerini bastıran farklı bir ses duyulduğunda bazıları cesaretle dönüp arkaya baktı. Gördükleri manzara karşısında gerçekten şaşırmış olanların arasında ilk sırada Rhett sonra ise gülümseyen Aswald vardı. Gabriel, alarmı çalıştırdığı için yada en azından buna vesile olduğu için kendini affettirmeye çalışarak ambar kapısını sonuna kadar açmıştı. Daha sonra dövüşün içine katılmama kararı vererek tek tek bağlı olan jetleri çözmüş ve hepsini yerden on beş santim kadar yükseltip beklemeye almıştı. İstedığı jetin içine yerleşmiş neşeyle ıslık çalarak diğerlerinin dikkatini çekmek için el kol sallıyordu. Hiç zaman kaybetmeden koşup havalanmaya hazır mekiklere atlayan çete üyeleri Aswald ve Rhett de dövüş alanından uzaklaşıp jetlerin içindeki yerlerini aldıklarında, geri kalan sinirli gruba jetlerin ön ve arkasında bulunan lazer silahlarla karşılık vermiş ve geri püskürtmeyi başarmışlardı.

Açık ambar kapısından havalandırma mekikleri, bir an önce Krambur’un yerinden uzaklaşmak için önce yükseldiler daha sonra Gravlin binalarının arkasında bulunan karışık şehir yoluna ardı ardına daldılar. Öndeki mekikte yolu gösteren

Rhett'i izleyen beş araçlı konvoy, günün son ışıklarının titanyum gövdelerde parıltmasıyla birlikte inişe geçtiler. Ara sokakların karanlığına doğru sessizce yol aldılar. Rhett eski binalardan birinin önünde jeti durdurdu ve havada beklemeye moduna aldı. Ardından gelenlerde yavaşladılar ama daha onlar durmadan binanın duvar gibi gözüken bir bölümü Rhett'in sesiyle iki yana açıldı. Tekrar motoru çalıştıran Rhett mekiğiyle binanın karanlığına daldı. Tereddütsüz dört jet de içeri girdi. Arkalarından duvar görünümlü kapı tekrar eski halini aldı.

Jetini durdurup aşağıya atlayan Rhett bir iki kişiyle el sıkışıp karanlıkta kalanlara da selam verdi. Şimdi herkes mekiklerinden inmiş gayet doğal olarak deponun sonundaki ana salona doğru aç karınlarını ovarak ve günün kârından bahsedip yüksek sesle şakalaşarak yürümeye başlamışlardı. Arka kapıda onları bekleyen büyük jet de hemen arkalarından gelmişti. Krambur ile ilgili bir çok küfürlü espri yapıp gülüşmeler devam ederken Rhett konuklarını görmek için etrafına bakındı. Gruba tek katılmayan onlardı.

Aswald ve Gabriel mekikten inmişlerdi. Gabriel büyük bir heyecanla Aswald'ı durdurmuş ve jetin içine sığdırmayı başardığı büyük çuvalları gösteriyordu.

"Aswald, dostum şunlara bak. Siz dövüşürken ben de boş durmadım. Hani raflarda parlayan o titanyum parçalar vardı ya, artık yoklar! Çünkü şuan hepsi bu çuvallarda yani hepsi benim! Krambur bana bir iki tanesini bile satmak için gönüllü olsaydı zavallı adamın başına bunlar gelmezdi!" Gabriel suratını, kendini oynadığı role kaptırmış bir şekilde, adam için gerçekten üzülüyormuş havasına bürüdü. Fakat bu fazla sürmedi.

"Zavallı mı?" Kollarını göğsü üstünde kavuşturup onları dinleyen Rhett nefret dolu gözlerle Gabriel'i süzdü.

"Şimdi de zavallı mı oluyor Krambur? Hak ettiğinden daha az bir belaydı bu onun için. Elinde hiçbir şeyi kalmayana dek onu soyacağız! O zaman işte gerçekten zavallı olacak!" Şimdi gelecek vaatlerinden hoşnut gülümsemeye başlamıştı ta ki Gabriel koluna sıkı bir vuruş yapana kadar. "Hey çete başı! O halde çaldığım çuvallar dolusu parçalara ne diyorsun ha? Hoşuna gitti değil mi?"

Kendini kahkahalarına fazla kaptırmış olan Gabriel kafasının arkasına yediği şaplaqla birden tükürüğünü yutup öksürmeye başladı.

"Bir daha bana dokunma ufaklık! Ve seni son kez uyarıyorum: bir daha asla bana isim takma yoksa telaffuz ederken son nefesini verirsin! Adım Rhett. Çete başı falan değil!" Hâlâ öksüren Gabriel'in sırtına yardım etmek amacıyla orta sertlikte bir tokat daha attı ve Aswald'a döndü.

"Hadi dostum, bugün iyi iş başardık, şimdi karnımızı doyurma zamanı. Şu ufaklığı da al ve beni takip et. Belki yemek yerken ağzı dolu olduğu için biraz olsun sessiz kalabilir!" Gülümseyen Aswald Gabriel'i almak için yanına gittiğinde boğulmaktan kurtulmuş mucidin suratı kıpkırmızı olmuş, gözleri bir nebze dışarı fırlamıştı.

"Neden kimse isim takmamdan hoşlanmıyor ki anlamıyorum? Bu sadece yakınlık kurmak için atılmış bir adım o kadar. Sana Aswy deyince kızırıyorsun, Rhett'e çete başı dedim diye o da kızıyor. Siz ikiniz gerçekten soğuk yaratık-larsınız!"

Gabriel, ellerini beline koymuş bilmiş bilmiş bakıyordu.

"Hadi ama yapma, senin insanlar üstündeki etkin kesinlikle tartışılmaz. Durup dururken birini sinirlendirme rekoru kırabilirsin. Şimdi bunları bırak da gidip bir şeyler yiyelim. Ve ben senin yerinde olsam masada sessiz olurdum dostum. Rhett söylediğini yapabilir biliyorsun. Belki ben de o sırada seni korumak için oralarda olamayabilirim!" diyerek Aswald yemek salonuna doğru yürümeye başladı. Hâlâ sallanarak kendi kendine konuşan Gabriel, Aswald'ı duyduktan sonra kaşlarını çatıp yürümeyi hızlandırdı. Adam ufaklığı çağırmak yada kızdırmak için iyi bir yol bulmuştu. "Jetler aşkına sallanmasana Gabi, yemekler soğudu!"

Bölüm Beş - Araştırma

Şişko adam sinirden kızarmış suratını elleri arasına alarak bir süre sessiz kalıp düşündü. Kafasını kaldırıp karşısında dizilmiş olan bir grup dayak yemiş adama baktığında gözlerini kıstı. Krambur'u tanıyanlar için tahmin etmesi zor değildi: gözlerini kıstığı zaman aklına haince bir plan gelmiştir, sinirden işkence etmek için yer arıyordu veya bir çok kötü-lüğe vesile olan bir harekettir bu. Aynen karşısında dizilmiş duranların da tahmin ettiği gibi.

Krambur derin bir nefes aldı. Dudaklarını araladı ve fısıltıyla konuşmaya başladı. "Siz beceriksizler sürüsü... Sizden tek yapmanızı istediğim tamirhanemi şu zavallı hırsızlardan korumanızdı. Oysa siz yokken çok daha kârlı işler yapıyordum. Şimdi beş değerli jet motorum ve bir dolu titanyum parçam yok. Ama sizi küçümsemekte haksızlık ediyorum öyle değil mi? Ne de olsa siz, hükümetin koruma olarak bana gönderdiği adamlarsınız!"

Sessiz bir ıslıkla başlayan konuşma sonuna doğru hiddetlenmişti. Öyle ki karşısında dizilmiş olan iri adamlar bile bir kez yerlerinde sıçradılar.

Sessizliğin tekrar hakim olduğu salon, kapının açılmasıyla hareketlendi. Herkes kafasını çevirmiş merakla kimin cesaret edip içeri gireceğine bakıyordu. Sıska ve uzun boylu bir adam görüldü. Ardından kapıyı kapadı ve efendisine doğru emin adımlarla yürüdü. Adamın suratının yarısını kaplayan gözlüklerinden ve ardındaki cin gibi bakan gözlerinden zeki bir mucit olduğu anlaşılıyordu. Her zaman beyin jimnastiği yapar hiç boş durmazdı. İçinden saydığı adımları bittiğinde, adım sayısının kare kökünü aldı ve efendisinin önünde eğilerek selam verdi. Konuşma izni için ellerini önünde birleştirip sabırla bekledi. Ama Krambur'un artık dayanacak sabrı kalmamıştı.

"Konuş Lamorak, seni dinliyorum. Umarım bu korkunç saldırı ve soysuz hırsızlık hakkında önümde dizilmiş beyinsizlerden çok daha fazla bilgiye sahiptir. Ne biliyorsan anlat!" Yüzüne kan sıçrayan adam göbeğini tutarak öksürdü ve oturduğu koltuğa sırtını tekrar yasladı.

“Efendim, etrafa bir göz attım. İzninizle söylemek isterim ki son hırsızlıklarla benzer çok sayıda yön olmasına karşın, yine de şüpheli bir durum var. Hırsızlar daha önce tahminimizce bir araçla geliyor ve araç onları beklemeden giderken, onlarda içeri girip çaldıkları malzemeleri torbalarla taşıyıp sağ koridorun sonundaki çıkış platformuna dönerek onları bekleyen araçlarıyla kaçıyorlardı. Çünkü onları sadece çıkar-ken görebiliyorduk.”

Buraya kadar sessizliğini koruyarak dinleyen Krambur meraklanıp çılgına dönmek üzereydi.

“Eee ? Ne olmuş be adam şunu doğru dürüst anlatsana! Hepsini bana işkence etmek için tekrarlıyorsan, gözlerini bir kerede söküp çıkarmama o kalın camlı gözlüklerin bile engel olamaz!”

Krambur’un tehdidini hafife almayacak kadar akıllı olan mucit konuşmasına daha acele bir şekilde devam etti.

“Haklısınız efendim, konu şu ki, havalandırmanın girişinde gizlenmiş iki jet motor var. Kaldıraç kapsülü iml 1xs modelinde. Biri lila biri siyah olmak üzere iki ayrı renk. Bu da şunu açıklıyor bize, bizim jetleri çalanlar iki kişi olamazlar. Bir grup hırsız ki bunlar muhtemelen öncekiler ve yanlarında onlara katılmış iki kişi daha olmalı. Bu iki kişi jetlerin olduğu depoda adamlarımızca basılınca geri dönüp kendi araçlarını almadan diğerleriyle birlikte gitmek zorunda kaldılar.”

Kendinden fazla memnun görünmenin ukalaca bir davranış olduğunu bilen Lamorak, iftihar efendisine bırakmak için olduğu yerde kaldı.

“Sen ona baskın mı diyorsun? Bir grup çapulcudan dayak yiyip en pahalı jetlerimin çalınmasına göz yumdular hani! Tapınakçıların arzusuyla özel listemdeki adamlara yapılan jetlerdi onlar! Umarım bunun değerini bu salondaki herkes benim kadar iyi anlayabiliyordur!”

Tekrar gözlerini kısarak Krambur’un mucidi pohpohlama istencini, beceriksiz adamların yok ettiğini fark eden Lamorak, dikkati üstüne çekmek için boğazını temizledi. Kin dolu tıslamasını bölen öksürüğün nedenini anlamak için Krambur Lamorak’a baktı.

“Evet? Devam et ve bir an önce sadede gel. Jetlerin kime ait olduğunu bulabildin mi? Kimmiş bu cesur hırsızlar?” Lamorak, efendisinin ani sorusuna vereceği cevabı bildiği için kızarmış suratını yere doğru eğdi.

“Aslında bulamadım efendim. Jetlerin kimin olduğunu bilemiyorum şuan. Seri numaralarını bilgisayara girip aratabilirim. Nerede yapıldıklarını kod numaralarına göre bulabilirim. Hatta açıp yol gösterici aygıtını bile inceleyebilir, nereden geldiklerini de bulabilirim efendim. Ama bunlar şuan işinize yaramaz,” sözüne devam etmeye niyetli olan mucit yanlış yerde soluklandığını çok geç fark etti. Krambur çoktan sinirden patlamak üzere ayağa kalkmıştı bile.

“Ne demek işe yaramaz! Bu kadar biliyorsan neden gidip

onları bulacağına, geçmiş karşımda çene çalıyorsun be adam! Siz beni deli mi edeceksiniz?! Her işi ben mi yapacağım burada! Ne var neden kekeliyorsun konuş yoksa dahisin falan demem kafanı gereksiz ağırlığı taşıyan bedeninden ayırırım Lamorak!”

Gerçekten kızgın adamı karşısında ona nefretle bakarken bulan mucit hafif bir korkuyla sarsılıyor yine de cümlesini bitirmek için kendisini içinden iknâ ediyordu.

“Efendim, ta..ta.. tam olarak anlatamadım. Tabi ki bu bilgilere ulaşabilirim. Ulaşacağım da hemen ama daha büyük bir sorunuz var. Ulaştıktan sonra adamları nasıl yakalayacağız?”

Krambur tekrar yerine oturmuş, çenesini kaşıyarak karşısında dizilmiş adamları süzüyordu. Aklında olanları hemen anlayan Lamorak müdahale etti.

“Karşınızdaki adamlardan birini hırsızların peşinden göndersek, büyük bir olasılıkla daha güzel bir dayak yer ve bize geri gönderilirler. Ben kendim de gidemem biliyorsunuz, dövüşten ve kovalamacadan anlamam.”

“Ne demek istiyorsun, ben mi gideceğim yani?”

“Aman efendim olur mu? Ben size birini önerebilirim. İkinci katmanda Karanlık-Ay Şehrinde yaşayan İzSürücü olarak bilinen biri var efendim.”

İşte şimdi Lamorak’ın kendini kanıtlama anı gelmişti.

“Nasıl biri bu İzSürücü? İşimize yarayacak mı?”

“Bu gezegende her hangi bir katmanda her hangi birini bulabilecek kadar yeteneklidir efendim. Ben onu şahsen tanıyorum zaten. Size kefil olabilirim. Sadece biraz pahalı bir askerdir. Ama ödeyeceğiniz her Knert’e değer efendim.”

“Para hiç mühim değil. Artık benim için tek önemli olan şey intikam. O lağım farelerinin bulunup bana getirilmesini istiyorum ve bunun için ne yapılması gerekirse yaparım. Beni iyi dinle mucit! Sana hırsızları derhal karşıma getirip bu aptal adamlar gibi yan yana dizmeni emrediyorum! Bu şartlar altında, o adama haber vermek için şu sefillerden birini gönder, jetleri araştır ve İzSürücü’ye bulduğun bilgileri ver. Bu işi ne kadar hızlı halledersen o kadar fazla mükafatlandırılacaksın haberin olsun.”

Derin bir soluk alan Krambur kafasını arkaya yasladı.

“Biraz dinlenmem gerek. Daha sonra da şu aptallar sürüsünün batırdığı iş yüzünden Hükümete kayıp jetler hakkında sıkıcı bir rapor vermem gerekecek. Şimdi ayrılın. Ama unutma Lamorak, gözüm üstünde!”

(Devamı gelecek sayıda...)

Güliz Dülgeroğlu

DENİZ BEBEK - 2

Julia Mandelbrot

DENİZ BEBEK – 2
Cosmo Disk

Cosmo Disk’ i elinde tutmak değişik bir histi. Bu tarihi bir şeydi. “Bilgiyi kaydetmek için kullanılan bir şey olmalı bu anne.” dedi Deniz.

Rapunzel, “Bu çok heyecan verici. Kullanılan materyalden çok içindeki bilgiyi merak ediyorum. Dünya Dışı Yaşam’a Nasa’nın mesaj göndermek için kullandığı teknolojiyi çalışdıklarını söylemişti. Bu bir ipucu. Cosmo Disk’i okutmak zor olmaz da okuttuğumuz şeyi biz nasıl anlayacağız?”

-Ne demek istiyorsun anne?

“Çünkü, şimdiye kadar bir insana ait tüm bilgi kopyalanamadı. Onlar da parçalara ayırarak Cosmo Disk’e yüklediklerini söylemişti. Diski okutabilmek için Derviş ve Ramesh’i bulalım.”

“Cosmo Disk’i okutmak için bir Sufi ve Hint’li mistike mi ihtiyacımız var anne?”

“Mistikler’in holografik animasyon ustası olduğunu unutuyorsun sanırım Deniz. Julia, Profesör’ün disk okutulduğunda holografik görüntü oluşturabileceğini söylemişti hatırlarsan.”

“Anne sen bu ilginç insanları nereden tanıyorsun?”

“Bizim mistikler aslında kardeşler. Birisini Hintli bir aile, diğerini Sufi bir Türk evlat edinmiş. Ben üniversite de tanışmıştım. Üçümüzde Birleşik Avrupa vatandaşı olmadığımız için burs bulamamıştık ve okul harici zamanlara aynı iş yerinde çalışmıştık. Mistikler, ailelerinin gayretleri ile birbirlerini bulmuş ve o günden beri ayrılmamışlar.”

“Peki mistikler farklı inanışlara sahip değil mi anne?”

“Tatlım Derviş’e ben de sorduğumda demişti ki, Mevlana’nın dediği gibi, “İlahalar değişik, ışık aynı”

“Anne benim Füzyon-307 ile gidelim mi? Nerede bulacağız bu mistikleri?”

“Mistikler, Türkiye’de Toros Dağlarında yaşıyor. Dağ da yaşamalarına bakma, hi- tech bir dünya kurdular kendilerine orada ama istedikleri zaman dağların, ağaçların içinde kaybolma özgürlüğümüz var diyorlardı. En son beş yıl önce gitmiştim yanlarına. Tamam şimdi Füzyon-307’ye E33-E01 oto yollarının birleştiği noktayı tanımlada yola çıkalım.”

“Anne, Mistiklerin adres kodları ne? Beş dakika sonra E33-E01 kesişme noktasına geleceğiz.”

“Hmm korkarım akıllı otobanlara çok uygun bir adres kodları yok. Manuel kullanmak gerekecek.”

“Füzyon-307’ye haksızlık olacak manuel kullanmam anne.

Peki hangi koordinatta gitmeliyim?”

“Bir koordinat da yok aslında dağlara doğru gideceğiz. Yola çıkmadan önce kurduğum bağlantıda papatyaları takip et demişlerdi.”

“Papatyalar mı? Bu mevsimde papatya olmaz ki?”

“Deniz’cim mistiklerin holografi ustası olduğunu unutma! Bize holografik gösteri hazırladıklarına eminim. Sanırım neyin gerçek, neyin ilizyon olduğunu karıştıracamız yol boyunca.”

“Hey anne bak sağdaki patikanın etrafı papatyalarla dolu. Durup, yakından bakabilir miyiz? Üstüne basarsak ne olur acaba, ya bunlar gerçek papatya ise ya da gerçek değil ise üstüne basınca mekanizmaları bozulur mu?”

“Nasıl istersen tatlım ama bu mistiklerin ilizyonundan başka bir şey olmamalı. Hadi inip, yakından bakalım.”

“Aman Tanrım bunlar gerçek gibi. Bazıları ne kadar büyük. Papatya mevsimi olsa hepsinin gerçek olduğunu düşüncektim.”

“Seneler önce mistiklerle buralarda iki hafta geçirmiştim. Burası çok eskiden yaylaymış. İnsanlar ilk baharda gelir, sonbaharda ayrılmış. Derviş’in annesi çocukken buralara gelmiş ve büyümüş. İlk baharda her yer papatya olmuştuk, o kadar çok olmuştuk ki, papatya üstüne basmadan buralarda yürümek mümkün olmazmış. Bence Derviş, üzerine bastığımızda ezilmeyen papatyalar yapmıştır.”

“Anne elimi uzattığımda, papatyanın içinden geçiyor. Hologram gibi bir şey bu. Her yere sistem kurmuş olmalılar. Enerjiyi nereden sağlamış olmalılar ki..?”

“Ramesh ve Derviş, güneş enerjisini buralarda çok kullanırdı. Gündüz güneş enerjisi, gece de polymer bazlı küçük aküleri sarj ederek ihtiyaçlarına çare bulurlardı. Hala da öyle yaptıklarını sanıyorum.”

“Bu patikayı takip etmemiz gerekiyor. Füzyon-307’ye binelim hadi.”

“Anne bak, biz uzaklaştıkça papatyalar kayboluyor geçtiğimiz yerlerden. Senin bu mistikler çok komik adamlar. Bunları yapmak nereden akıllarına gelmiş?”

“Deniz, sağdaki patikaya bak ağaçların gövdesi kumaş gibi papatya ile kaplı, oraya gir şimdi. Bu Füzyon-307’nin tavanı nereden açıyordu?”

“Manule kullanımda olduğu için sesle komut verme aktif değil. Tamam açtım şimdi.”

“Bu müzik gibi ses ne anne?”

“Ney sesi bu Deniz.”

“Ney sesi mi? Ney’de ne demek?”

“Derviş, ney için insan sesine en yakın üflemeli enstrüman dendi. Hatta Tanrının nefesini hissettirebilen tek ses de demişti bir seferinde. “

“Derviş, nasıl öğrenmiş anne?”

“Ney üflemeyi bilmez. Aslında bunu bir gün Bethoven hakkında konuşurken akıl ettiğini söylemişti. Bethoven duyma kabiliyetini yitirdikten sonra da besteler yapmış. Derviş’in kafasına takılmıştı bu. Bethoven kulakları ile duymadığı ama kafasında var olan bir düşüncenin algoritmasını nota dili ile yazıyormuş. O zaman asıl olan, düşünce ama onu var eden, algoritma demişti. Sonra Neyzen Tevfik programı dedi yazdığı programa. Şarap diye de bir parametre koymuştu. Üstünde epey çalışmış sanırım, bu büyüleyici bir ses. Sen de huzur duyuyor musun?”

“Anne ilerdeki şey ateş mi?”

“Yaklaşalım bakalım Deniz. Sanırım Füzyon-307’yi burada bırakmamız gerekecek. Çantaları alalım.”

“Kokuyu sen de alıyor musun Deniz? Yanan odun kokusu bu. Sıcaklık da geliyor galiba..”

“Anne bu ateş de ilizyon olmasın? Burada ateş yakılması için bir sebep yok ki.”

“Ben elimi uzatacağım. Hmm elim yanmıyor ama çıtır çıtır yanan odun sesi ve bu koku... sanırım anlamaya başladım. Ramesh seneler önce holografik ses kaydı yapmıştı. Bir çubuğun, kibrite sürülmesi anındaki ses kaydıymış. Bunun kayıt olduğunu bilmiyordum ve bulunduğum odada kibrit yakıldığını sandım, hatta kokusunu duymuştum. O zaman Ramesh, bu tür kayıtların algıyı yanıltabileceğini, farklı uyurabileceğini söylemişti. Ortada kibrit falan yoktu aslında ama ben odada kibrit yakıldığını, kibritin kokusunu duyduğuma yemin edebilirdim.”

“Yani sence anne bu ateşin içinden mi geçmemiz gerek şimdi?”

“Elim yanmadığına göre, biz de yanmayız. Şimdi önce elimi ateşin içine sokacağım. Heyy bak aslında ateş yok. Çılgın Mistikler işte. Süprizler bitti mi bakalım burada?”

“Anne şu karşıda duran bizim Füzyon-307 değil mi? On beş dakikalık yürüyüş mesafesinde bıramıştık onu. Nasıl oluyor da ateş sandığımız şeyin içinden çıkınca, tekrar Füzyon-307’nin yanına çıktık?”

“Sanırım baştan sona mistikler sadece ilizyon gösterisi için bizi gezdirdi. Peki şimdi ne yapacağız?”

“Ateşin içinden geri dönelim, atladığımız bir şey olmalı Deniz.”

“Hey anne ama ateşin bu tarafı daha farklı görünüyor şimdi. Şu dev kaya fazla parlamıyor mu sence? Belki bu da gerçek

değil.”

“Evet. Bunun içinden de elim geçiyor. Hadi öteki tarafına bakalım.”

“İşte burada yaşıyor olmalılar. Çok zekice üç boyutlu kayalık görüntüsünün arkasına böyle bir ev koymak. Kimse bir kayanı içinden geçebileceğini düşünmez.”

“Sonunda geldiniz ve hoş geldiniz. Ben, Derviş. Sen de Deniz olmalısın. Ve sen Rapunzel, gördüğüme çok sevindim. Birazdan Ramesh’de bize katılır. Asansörde çalışıyor şuan.”

“Asansör mü? Nasıl yani Derviş, burada asansörü neden kullanıyorsunuz?”

“Asansör, kendi aramızda verdiğimiz isim. İçeri geçin, Ramesh çalışırken size göstereyim. Yaptığımız şey bir çeşit dijital uğuşturucu aslında. Görsel olarak izlenebilen imaj, kayıt ettiğimiz sesler var. İmajlar da yirmi beşinci karenin bir üst versiyonu, otuzbeşinci kare yöntemi kullandık. Ses kayıtlarında da buna benzer bir yöntem olan sekizinci notayı uyguladık. “

“Yirmi beşinci kare yöntemi, hani şu gözün görmediği ama beynin algıladığı yöntem miydi? Otuzbeşinci kare ne demek?”

“Evet Deniz. Yirmibeşinci kare dediğin gibi. Otuzbeşinci kare ise, dijital yayıncılıkta kullanılıyor. Otuzbeş karenin, bazılarını başka görüntü ya da mesajlar gömüyoruz. Yani otuz iki kare normal bir film iken, bunlardan üçü başka mesaj olup, direkt beyin tarafından kabul ediliyor. Görüntü ve ses uyarıcıları, Ramesh’in beyin dalgalarına göre bio-feedback mekanizması ile artarak ya da azalarak dozu ayarlıyor. “

“Peki sekizinci nota nedir?”

“Notalandırmadığımız o kadar çok ses vardır ki. Notalandıramadığımız koma sesler de denebilir. Yazdığım Neyzen Tevfik programında, sekizinci notaya gerek yok. Çünkü nota değil, algoritma kullanıyoruz. Bunun için gerçek sesleri kopyaladık. Kopyayı da bir algoritma olarak yazabilmeyi başardık.”

“Asansörü ne kadar zamandır kullanıyorsunuz?”

“Sevgili Deniz, başlangıçta asansör, asansör değildi. Aşama aşama farklı bir bilinç haline gittiğimizi gördük. Beyin dalgalarına göre bio-feedback alıp, görsel ve ses uyaranlarının dozunu ayarlamayı başladığımız nokta asansörün çalışmaya başladığı zaman oldu.”

“Peki sen asansörü kullanıyor musun? Ramesh ile senin deneyimlerin arasında fark var mı?”

“Tabi ki asansörü ben de kullanıyorum. Hatta ilk benim test ettiğim esnada çalıştığını fark ettik. O gün diğer günlerden farklı olarak asansörü çalıştırmadan önce çok sevdiğim tatlı, fırın sütlaç yemiştım. Ve sütlaç yediğimde kendimi daha

mutlu hissederim. Hayret bir şey ama sonrasında asansörü çalışır hale getirdiğimizde hemen farklı bir bilinç haline geçtim. O günden beri Ramesh’de ben de asansörü çalıştırmadan önce fırın sütlaç yiyoruz.”

“Fırın sütlaç da ne demek?”

“Ha ha ha. Sütlaç, pirinç ve şekerle yapılan sütlü bir tatlı. Bir de fırınlayarak, üst tabakası yanık hale getirilirse ben buna bayılırım. Ramesh’de çok sevmişti. Ve bilim insanı olmakla birlikte, bunun bilimsel yönünü araştırmadık ama uğruna inanıp, ritüelin bir parçası haline getirdik.”

“Biz de merak ettik şu fırın sütlaç. Sanırım bize yetecek kadar da vardır Derviş. Deniz’le neden buraya geldiğimizi biliyorsunuz. Deniz’e bu gün Julia’nın istediği gibi bıraktığı mesajı okuttum ve Cosmo Disk’i çalıştırabileceğiniz umudu ile size getirdik.”

“Evet Rapunzel. Hoş geldiniz, biz de bundan çok heyecan duyduk. Şimdi Ramesh’i asansörden çıkarayım. Son onbeş saniyeye girdi zaten. Beş, dört, üç, iki ve bir. İşte artık burayı algılıyor. Nameste Ramesh.”

“Nameste Derviş. Nameste Rapunzel ve Deniz. Bir şey kaçırdı mı?”

“Hayır kaçırmadın. Seni bekledik Ramesh.”

“Hiç değişmemişsin Ramesh ve sen de Derviş. Sizler gençlik aşısı falan mı buldunuz?”

“Doğrusunu itiraf etmek gerekirse biz sadece yediklerimize dikkat etmiyoruz. Burada asansör ile gerçeklik hissini araştırdığımız, başka gerçekliğimiz var mıyı deneyimlediğimizi Derviş anlatmış olmalı. Asansördeki görsel ve ses uyaranlarının için de küçük bir programcı daha var. Bu programcı ise yaşanmaya programlı olan beyne, genç kalması için uyarılar gönderiyor. Bu şekilde uyarılan beyin, bu sefer emirler vermeye başlıyor. Bozulan hücreler onarılıyor. Başka bir anlamda ise, beyin dışardan alman gereken materyali al, alamadığını materyalize et, bulamadığını dikkatli kullan ve yerine alternatif bul komutları gönderiyor. Sence işe yararmış demek.”

“Ramesh sözünü kesiyorum ama ben şu Cosmo Disk’i görmek için çok heyecan duyuyorum.”

“Haklısın Derviş. Bir an unuttum. Hatta arkeologları daha fazla anlıyorum şu an. Rapunzel Cosmo Disk’i görebilir miyiz?”

“İşte bu özel kutu da. Hiç açmadık, doğruca size getirdik. Ya içinden bir şey çıkmaz ise, içime bir korku girdi şimdi.”

“Uçakların kara kutusuna benziyor bu. İyi bir mekanizmaya benziyor. Hazır mısınız? Nasıl açılacağını anladım açıyorum.”

“Hadi Ramesh hazırız. Aç şunu.”

“Hey ben bir, iki disk var sanıyordum ama burada çok daha fazlası var. Onbeş tane bunlar. Derviş bu disklerin cinsi nedir, anladın mı?”

“Emin değilim Ramesh analiz etmem gerekiyor. Bu bir çeşit hologram disk galiba. Üzerinde bulunan ışık kırılımlarını sağlayan açılar sayesinde lazer her farklı açıda, farklı bilgiler okuyor olmalı.”

“Hologram CD’ mi? Bu CD’lerin yüz yıl önce yapılmış olması gerek o zaman. Peki o zamanlar hologram CD biliniyor muydu?”

“Julia’nın mesajından anladığımız kadar bu teknolojiyi bir şekilde Nasa’nın çalışmalarından ele geçirmişler. Araştırma safhasında olan bir çalışmamış o zamanlar Deniz. Ve sorunun cevabı, bu disk elimizde ise, bir şekilde başarmış olmalılar.”

“Peki Cosmo Disk’i okuttuğumuz da ne göreceğiz, duyacağız ya da ne olacak beyler?”

“Bir bireye, varlığa ait tüm enformasyonun 2084 yılında olsak da hala bir yerde muhafaza edilebilmesi yani böyle bir diske kaydedilmesi mümkün değil Rapunzel. Julia ve arkadaşları Geno type, Feno type ve Mind type olarak parçalara ayırdıklarından bahsetmişlerdi mesajda. Size söylemek istediğim bilgiyi kayıpsız şekilde kayıt edememiş olabilirler ama kayıp olan kısmı ya da kısımları kodlar üzerinde bula-nık mantık çalışması ile tamamlayabilmeyi deneyebiliriz.”

“Ramesh’in söylediklerine ilave olarak eklemek istiyorum. Cosmo Disk çalışırsa, bu profesörün bahsettiği gibi enfor-asyonu kopyalanan kişilerin aslında paralel bir evrende yani burada fiziki beden olmasa da, üç boyutlu olarak var olması anlamına gelecek.”

“Burası nasıl olurda bir paralel evren olacak anlamadım Derviş. Biraz açıklar mısın?”

“Sevgili Deniz, bu disklerle kopyalanan Julia ve arkadaşlarının yaklaşık yüz yıl önceki onlara ait kayıt edilebilen enfor-masyon. Hatta bu kayıtlar yapıldıktan sonra da yaşadılar. Bunu şöyle düşünün, bir kişinin hayatının kırk yıllık filminin çekilmesi ama çekim bittikten sonra da yaşamaya devam edip, sonra öldüler. Şimdi filmi kaldığı yerden, başka bir zaman ve mekanda oynatmaya başlayacağız. Bir zeka olarak karşımıza çıkarsa, bizlerin kim olduğunu, neden burada olduğunu bilmeyecek ve aslında gerçek Julia öldüğü halde O’nun kırk yaşındaki hali burada bir zeka, bir üç boyutlu görüntü ve belki ses olarak var olacak. Belki konuşabileceğiz de.”

“Peki bunu nasıl yapacaksınız?”

“Sevgili Deniz, aslında başarıp, başaramayacağımızı bilmiyoruz. Buraya yolda gelirken sizlere küçük bir hologram gösterisi yaptık. Hologram yapabilmek için basit anlamda yaptığımız şudur: Bir hologram, tek bir lazer ışınının iki ayrı ışına ayrılması ile oluşur. İlk ışın, fotoğrafı çekilecek nesneden sektirilir. Sonra ikinci ışın, ilkinin yansıyan ışığıyla

çarpıştırılır. Bu durumda ortaya çıkan girişim deseni daha sonra bir film parçalayıcısına kaydedilir. Çıplak gözle bakıldığında film üzerindeki imgenin, fotoğrafı çekilen nesneyle uzaktan yakından hiç bir benzerliği yoktur. Daha çok, havuza atılmış bir avuç çakıl taşının oluşturduğu eş merkezli halkalara benzemektedir. Ancak başka bir lazer ışını (ya da bazen benzer bir parlak ışık kaynağı) filmin içinden geçip, onu aydınlatacak olursa orijinal nesnenin üç boyutlu bir imgesi yeniden ortaya çıkar. Böylece imgelerin üç boyutluluğu genellikle insanı ürkütecek derecede inandırıcıdır. Bir holografik projeksiyonun çevresinde dolaşabilir ve sanki gerçek bir nesneymiş gibi ona değişik açılardan bakabilirsiniz. Bununla birlikte uzanıp, ona dokunmak isterseniz eliniz görüntünün içinden geçip gider, ancak o zaman orada gerçekte hiç bir şey olmadığını anlarsınız.”

“Yani Deniz, Ramesh’in anlatmak istediği Cosmo Disk’leri tarayıcıdan geçirip, kodları Hologram driverin okutabileceği şekle çevireceğiz. Ve play dediğimiz de bize de ne göreceğimizi, duyacağımızı heyecan ile bekliyoruz.”

“Evet şimdi Cosmo Disk’i kod dönüştürücü de okutmaya başlıyorum. Hmm yedi dakika sürecektir işlem birinci disk de. Her biri yedi dakika sürecektir ise, diğer iki taneyi de tak Ramesh.”

“Hanımlar bu yedi dakika da birer fırın sütlaç yemeye ne dersiniz?”

25.11.2003

Julia Mandelbrot

(<http://juliamandelbrot.bravepages.com> adresinden alınmıştır.)

SONSUZLUĞUN SONU

Erhan Turgut

SONSUZLUĞUN SONU

Delilikle akıllılığın arasındaki çizginin üzerindeyim. Bir sağa bir sola gidiyorum farkında olmadan. Evet belki aklıma kaybediyorum ama kimin umurunda. Zaten yaşamıyorum ki ben... Vücut ve beyin fonksiyonları durmuş ama kalbi hala garip ve anlaşılabilir bir şekilde çalışmaya gayret gösteren, bitkisel hayattaki bir hastayım sanki. Sadece acıyı ve boşluğu hissedebiliyorum...

Tam olarak ne zaman başladığını bilmiyorum. Gene o alışılmış aptalca gezilerimden bir tanesiydi. Bu sefer uzay gemimle Neptün'e gidiyordum. Onu gördüğüm zaman insanlığın yok oluşu üzerine bir kitap okuyordum. O ise kocaman, siyah uzayda süzülüyordu. Uzay gemime doğru hem de...

İğrenç bir görüntüsü vardı. Kocaman kıllı bedeni mamutları andırıyordu ama bu yaratığın kanatları da vardı. Belki ejderha diyebilirim ama bir ejderhadan bile daha iğrençti. Daha sonra uzay gemimin üstüne çıktı ve karın bölgesinden çıkan garip, metal bir şeyle onu delmeye başladı. Çığlıklarımı ve hızla düştüğümü hatırlıyorum...Sonrası karanlık ve bu çöl...

Ve neyden veya kimden olduğunu bilmeden kaçıyorum. Ne kadar daha dayanabilirim bilmiyorum. Bazen bunların sadece bir kabus olduğunu düşünüyorum ama sonra öyle olmasını istediğim için öyle düşündüğümün farkına varıyorum.

Buranın neresi olduğunu bilmiyorum. Çölün ne zaman sona ereceğini ve uzay gemimin nerede olduğunu da bilmiyorum. Sorular beynimi iğrenç, kocaman solucanlar gibi yemeye başladı bile...

Acaba eskisi gibi olabilecek miyim? Hiçbir zaman. Bu lanet olası gezegenden kurtulsam da yaşadığım şeylerin hayali beni bırakacak mı? Bu gezegenin neresi olduğunu bile bilmiyorum. Hem bilsem ne far keder? Hiçbir şey...

Elveda dünya...Elveda güneş...Elveda dostlarım...Bu uzun bir elveda olacak...Sonsuza kadar...

Erhan Turgut

(www.bilimkurgu.cjb.net adresinden alınmıştır.)

SAVAŞ PLANLARI

Deniz Sağlam

SAVAŞ PLANLARI

Koşuyordu. Kendini bildi bileli koşuyordu. Bir amacı olmalıydı. Ama o amacını düşünmüyordu. Koşmak istiyordu sadece, koşuyordu. Onun için önemli olan sadece koşmaktı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Bunu hiç düşünmemişti. Ona bu emri kim vermişti, hangi inanılmaz güç onu koşma arzusuyla yanıp tutuşturabilirdi? Kendini düşünmeye zorladı. Aniden başı döndü. Dayanılmaz bir acı hissetti. Nereye koştuğunu anlamaya çalıştı. Tanıdık yerlerden geçiyordu. Ancak bir boşluk hissi vardı, sanki hayatında geçmiş ile şu anda yaşadığı zaman arasında bir yer yokmuş veya silinmiş gibi... Adını hatırlamaya çalıştı, kim olduğunu... Ancak bunu da yapamadı. Kendisini bilmiyordu, tanııyordu! Ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu!

Birden zihninde bir isim belirdi: "Fuzz". Bu onun ismi olmalıydı. Şaşırdı. Kendisi istediğinde olmamıştı, hatırlayamamıştı ama birdenbire sanki biri istemiş gibi birden hatırlayıvermişti ismini. Adeta, birisi onun ismini zihninin içine zorla yerleştirmişti. Korktu, eğer birisi ona her istediğini yapabiliyorsa... Gerisini düşünmek istemedi. Sonra birden tüm bunları unuttu. Tekrar içi koşma arzusuyla yanıp tutuştu. Koşmalıydı. Sadece koşmak...

* * *

Acı dolu bir feryat laboratuvarın uzun koridorları boyunca yankılandı. Fuzz, etrafına bakındı, her şey yerli yerindeydi. Kafasının içindeki o boşluk hissi de kalkmıştı. Sadece biraz değişik hissediyordu kendini. Etrafındaki herkesi tanıyordu. İşte, aynı koğuştan dostları, Treeler ve Wheenie ona heyecanlı heyecanlı bakıyorlardı. Komutanı Weelnut, onu merakla süzüyordu. Fuzz, bir zafer çılgılığı koyuverdi. Hemen sağında duran profesöre döndü.

- Başardık profesör!
- Farkındayım Fuzz, simülasyon çalışıyor! Seni izledik, simülasyon başarılı oldu!
- Planlarımız nedir profesör?
- Generalin söylediğine göre, hedefimiz dünyaymış. Ne yaşadıklarını hatırlıyor musun? Ne hissettiklerini?
- Evet, gayet iyi hatırlıyorum profesör. Görünüşe göre dünya o kadar da zor bir hedef olmayacak...

* * *

"Generalim, generalim!" nidaları uzun koridorda yankılandı. Profesör Platwing, hevesle generalin odasından içeri daldı. "Generalim, müjde! Müjde!" dedi haddinden biraz yüksek sesle. General yoğun bir gün geçirmişti. 4. taburda bazı karışıklıklar baş göstermişti. Her ne kadar herkes Dünya'yı fethetme arzusuyla yanıp tutuşsa da, epeyce uzun süren planlama süreci, herkesin sinirlerini germişti. Koğuştaki en ufak bir anlaşmazlıkta, üç beş kişi yaralanıyordu. Generalin tüm bunlarla ilgilenmesi olanaksızdı. En kısa zamanda Dünya'ya saldırı planlarını eyleme dönüştürmesi gerekiyordu. Çelik gibi bakışlarla profesörü süzdü; amacı onu kendine getirmek karşısında kim olduğunu hatırlatmaktı. Ama heyecanı ve mutluluğu o kadar bulaşıcıydı ki, general kendini profesörün jestlerine kaptırdı.

Buna rağmen : "Kaç kere sana benim odama izinsiz girilme-

yeceğini söylemem gerekecek sarsak herif?" diye payladı onu. Profesör o kadar heyecanlıydı ki generali duymadı bile. "Generalim müjde, simülasyon efendim!"

"Ne oldu be adam, söylesene!"

"Generalim, başarılı olduk efendim!" dedi Platwing,

"Simülasyon üzerinde uzun süredir çalışıyorduk bildiğiniz gibi. Fuzz, gönüllü kobayımız olmuştu hatırlarsanız. En sonunda simülasyonun bu versiyonu hatasız gibi gözüküyor efendim!"

General, içindeki kıpırtıyı bastırmaya çalıştı; zira simülasyonun yüzde yüz başarılı olduğu kanıtlanmadan Dünya'ya saldırıyı başlatırsa; aksi bir durumda simülasyonun yan etkileri onları engelleyebilir, hatta o ve onun ordusuna büyük bir zarar verebilirdi.

Ancak öte yandan, ülke genelindeki huzursuzluklar, bu bekleme sürecinin daha fazla uzatılamayacağı konusunda adeta bir uyarıda bulunuyordu.

Generalin üst rütbeye ulaşma arzusu yoktu. Zira, o başkumandandı. Sadece orduyla arasındaki iletişimi koparmamak için kendine general dedirtiyordu.

Onun amacı üst rütbeye çıkmak değil, yerini korumaktı.

Tarihlerinde pek çok kez, başarısız devlet adamlarının, rütbeleri ne olursa olsun, halk tarafından tahtlarından; hatta canlarından oldukları görülmüştü. Generalin yaşadığı iç çatışmayı fark eden profesör, o odadan mümkün olduğu kadar çabuk ayrılmayı düşünüyordu. Nihayet general, kafasını kaldırdı ve profesöre:

"Sanırım Dünya'ya saldırı planımızı artık gerçekleştirmemizin zamanı geldi." dedi, ve profesöre basitçe eliyle dışarı çıkmasını işaret etti.

Profesör odadan ayrıldığında, general ileri gelen devlet adamlarına toplantı vaktini telepatik sinyallerle bildirmişti bile. Görünüşe göre, diye düşündü general, Dünya'ya saldırı hiç de sandığımız kadar kolay olmayacak.

Haklıydı da. Toplantıya gelen devlet adamlarının suratlarından kolayca anlaşılabileceği gibi, ülkedeki gerginlik günden güne artmaktaydı.

Toplantı, formalite icabı her devlet adamının görüşünü belirtmesiyle başladı. Daha sonra general, durumu açıkladı, ve devlet adamlarının bu konudaki fikirlerini aldı.

Görüşlerin çoğunluğu tahmin ettiği gibi savaşı bir an önce başlatma yönündeydi. General, bu görüşlerin sahiplerinin en azından yarısının kendi koltuğunda gözü olduğunu biliyordu ancak başka seçenek de yokmuş gibi gözüküyordu.

General, yapması gerekeni yaptı; ve bölük komutanlarına ordularını hazırlaması yönünde talimat verdi.

Bütün devlet adamları görevlerinin başına gittikten sonra ise tekrar işlerini yapmaya koyuldu. Zira toplantı yarı-gelişmiş telepatik güçleri sayesinde sadece çeyrek saat sürmüştü, ve hiç de yorucu olmamıştı.

O akşam, general uykuya çekildiğinde düşündü, yapabileceği her şeyi yapmıştı; yine de orduyu ve halkı bir nebze rahatlatamamıştı. Artık beklemenin vakti gelmişti; savaşın başladığı haberinin ordu ve halk üzerinde yaratacağı etkiyi sahiden de merak ediyordu.

General, olduğu yerde döndü, ve huzursuz bir uykuya daldı. Önemli bir gün bekliyordu onu, zorluklarla dolu yeni bir gün...

* * *

Brandon halkı kibirli, saldırgan ve tutarsız bir halktı. Bir ay önce destekledikleri lideri bir ay sonra linç edebilirlerdi. Elbette bu beraberinde bir takım problemleri getiriyordu. En basitinden, başa gelen liderler asla bir fikri uzun bir süre boyunca savunamıyordu, zira bu Brandon halkını yönetmenin bir kuralı olmuştu.

Bu değişken fikirli halkı yönetmenin ne kadar zor olduğunu General herkesten iyi bilirdi. Devletin başında çok uzun bir süredir bulunmuyor olmasına karşın, şu anki konumu gereği araştırmacı bir kişiliğe sahip olması gerekiyordu. Generalin pek çok şey hakkında bilgisi vardı; Brandon halkının eski ana gelir kaynağı olan tarımın nasıl zamanla ticarete dönüştüğünden, bu çabuk parlayan halkın kaotik bir ortamda yaşamaktan zevk almasının sebebine kadar pek çok önemli sayılabilecek bilgiye sahipti. Elbette bunları bilmesi, belki de hayatı boyunca hiç işine yaramayacaktı, ancak sağı solu belli olmayan bir halkın lideri olmanın, bu tür bilgilere sahip olmak gibi bir zorunluluk getirdiğinin farkındaydı. Zira değişken durumlara karşı en iyi savunmanın bilgi olduğunu düşünüyordu.

Dışarıdan gelen bir gürültü ile irkildi. Arsız Brandon halkı, yine toplanmış, sarayın önünde eylem yapmaktaydı. Şu yapılan eylemin sebebi generalin liderliğini protesto etmek olduğu kadar, ufak çapta bir kavga başlatmaktı da. Dışardan gelen sesleri dinleyen general, “yine bir kavga başlatmayı becerdi lanet olasıcalar” diye düşündü. Ayağa kalktı ve duvardaki bir yarıktan kavgayı izlemeye koyuldu. Pencereye çıkamıyordu, çünkü silahlı eylem düzenleyen halk, her an onu görebilirdi ve tetiğe dokunan tek bir parmak onu öldürmeye yeterdi. Her ne kadar Brandon halkının lideri olmaktan büyük bir keyif almıyorduydu da, ölme fikri o kadar da cazip gelmiyordu doğrusu.

Görebildiği kadarıyla kavga, tam bir karmaşa halini almıştı. Yumak olmuş bedenler ve havada bir çatırdama sesi çıkartarak ilerleyen rengarenk yoğunlaştırılmış enerji dalgaları vardı. Ara sıra bu enerji dalgaları birine isabet ediyordu, isabet ettiğinde ise çok hoş manzaralar oluşmuyordu doğrusu. Enerji dalgasına yakalanan kişi, olduğu yerde titremeye başlıyordu ve aşırı enerji yüklenen organları birer birer patlamaya başlıyordu.

General, bu tür mide bulandırıcı sahnelerle aşına olduğu halde, şu anda sarayın önünde çıkan bu kavgayı izlemek istemiyordu. Dünya’ya saldırı planı yeterince sorumluluk yükliyordu generalin omuzlarına. Bunları düşününce masasına geri döndü ve karmaşık hesaplamalarına devam etti.

* * *

Profesör Platwing, çoğu kişinin kaçık diyeceği türden bir adamdı. Brandon halkının alışılmış kısa saç kesiminin aksine, profesörün saçları upuzundu. Mavi pörtlek gözleri, etrafında olup biten her olaydan haberdar olmak istercesine yuvalarında fıldır fıldır dönerdi. Vücudu ise hiç atletik değildi. Tüm gün deneyler yapmaktan, duruşu bozulmuştu. Özellikle şu son birkaç aydır simülasyon üzerine olan çalışmaları onu iyice yıpratmış, sırt ağrılarını iyiden iyiye artırmıştı. Her zamanki gibi heyecanlı olan profesör, laboratuvarın içinde koşuşturup duruyordu. Bu simülasyonun başarılı olmasının anlamı onun için çok büyüktü. Şimdiye kadar yaptığı hiçbir icat başarılı olmamıştı. Üstelik, kimse onu general kadar ciddiye almıyordu. Onu en ciddiye alan kişinin general olması da elbette işlerini kolaylaştırmıştı. Bir kere, artık sıradan reaktörler veya enerji dalgaları üreten

silahlar yapmıyordu. Artık, üzerinde sürekli olarak çalışabileceği bir icadı vardı. Üstelik, artık sattığı silah çalışmadığı zaman kapısını kırıp laboratuvarına girecek yer altı çeteleri de yoktu. Artık, generalin güvencesi altındaydı – tabi ona bir güvence denilebilirse. Yine de hayatından memnundu.

Bir süre için çalışmayı bıraktı ve arkasına yaslandı. Generalin davranışlarını sorguladı. Neden Brandon halkının önceki liderleri gibi ticaret yollarının güvenliğine önem vermiyor, tüccarların varlığına önem vermiyordu da, dünyayı işgal etmenin hayalini kuruyordu? Neden varolan düzeni korumaya çalışmıyordu da, bu düzeni tehlikeye atıp bir yenilik arayışına giriyordu sanki? Bu kadarına profesörün aklı ermiyordu. “Generalin kendine göre haklı sebepleri olsa gerek” diye düşündü.

Profesör dahil, pek çok kişi dünyayı istila etme fikrine ilk başta sıcak yaklaşmamıştı. Zira dünya, evrenin en güçlü teknolojisine sahip gezegenlerden biriydi, ve halkı da o kadar sevecen sayılmazdı. Ancak general, akıllılık edip, önceden profesöre simülasyon üzerinde çalışmasını emretmişti. Bu da meyvesini çoktan vermişti. Simülasyon henüz tümüyle hazır değildi, ancak general sallantıda olan konumunu da düşünerek, bu riski göze alıp dünyaya saldırma düşüncesini halka açıklamıştı. Halk, ilk başta itiraz ettiyse de simülasyonun varlığı ve bu savaşta kullanılacak olması, halkın içini biraz rahatlatmıştı. Üstelik, dünyayı ele geçirmeleri söz konusu olursa, bu Brandon halkının bir anda evrenin en güçlü teknolojisine sahip halklardan biri olup çıkması anlamına geliyordu. Dünyalıların cezbedici teknolojisi bir yana bırakılırsa, dünyada yüksek miktarda bulunan barsilyum elementinin de halkın tepkisinin değişmesindeki rolü büyüktü. Bu element, evrende en çok ihtiyaç duyulan elementti, ve dünyalıların teknolojisinin de sırrı olduğuna inanılıyordu. Aksi takdirde kim dünyanın teknolojisinin bu denli akıl almaz bir hızla gelişeceğine inanabilirdi ki?

Kafasındaki tüm bu sorulara ve karmaşaya rağmen, profesör hafifçe silkindi ve tekrar işe koyuldu. Şu anda düşünemezdi. Ona bir emir verilmişti, ve o da bu emri yerine getirmek mecburiyetindeydi. Üstelik tüm halkın sorumluluğunun onun sırtına bindiğinin de farkındaydı, zira dünyaya saldırma planında Brandon halkının en büyük kozu bu simülasyondur. Bu simülasyonla sadece insanları öldürüp köle almayacaklardı, aynı zamanda dünya teknolojisinin en gizli sırlarına da erişebileceklerdi. Bu düşünce ilk başta çok tatlı gelse de, içerdiği risk göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü.

Dünya, istila etmesi o kadar kolay bir yer sayılmazdı. İstila etmek bir yana, gizlice bir gözcü grubu başarıyla dünya yüzeyine indirip indiremeyecekleri bile şüpheliydi. Bu yükün altında ezilmemeye çalışan profesör, işine başka türlü bir özen gösteriyordu.

* * *

General bu gecelik bu kadar çalışmanın yeterli olacağına inandığında yeni bir günün başlamasına yalnızca birkaç saat vardı. Brandon halkı, uykuya çok önem verirdi. Elbette bunun bir sebebi de çok kavgacı bir halk olmalarıydı şüphesiz. Bu dezavantajı da planlamalarında göz önünde bulunduran general, savaş sırasında her türlü tedbiri önceden almış olmak istiyordu. Vakit kaybetmeden uykuya çekilen general, uykuya daldıktan yarım saat sonra ani bir sarsıntıyla uyandı. Bir an için ne olduğunu anlayamadı, boş gözlerle pencereye yöneldi. Pencereden baktığında karşılaştığı manzara, onun üstünde tam bir şok etkisi yaratmıştı. Brandonlı mimarların

özenerek yaptığı binalar, yalnızca yıldızların ışığıyla aydınlanan derin karanlığı yararak ilerleyen ve belli belirsiz gözüken Parçalayıcılar tarafından yerle bir ediliyordu. Yıkılan binalardan kaçmaya çalışan Brandon halkı, her zaman başarılı olamıyordu. Her tarafta patlama sesi vardı, ve patlama sesinin kesildiği anlarda binaların yıkılırken çıkardıkları gürültü ve insan çığlıkları duyuluyordu. Tüm bunlara sebep olan Parçalayıcılar, tüm evrene nam salmış, çok kuvvetli bir akıncı birliğiydi. Onları bu kadar özel yapan bir başka özellikleri de, dünyalılarının teknolojisinin somut bir örneği olmalarıydı.

General, karşısındaki manzarayı çaresizce izliyordu. Bu beklenmedik saldırıya karşı tamamen hazırlıksız yakalanmışlardı. Görünüşe göre, dünyalılarının bir şekilde planlanan saldırıdan haberi olmuştu. Onlar da bu saldırıyı engellemenin en iyi yolunun bir karşı saldırı başlatmak olduğunu düşünmüşlerdi. Brandon halkının gizli bir saldırıyla işlerini bitirmedikleri sürece dünyalılarla baş etmesi imkansızdı. Bu gizli saldırı şansları da artık kalmadığına göre, Brandon halkının yok edilmesi kaçınılmazdı.

Bu manzaraya daha fazla dayanamayan general, çaresizce silahını çıkarttı, gökyüzünde ilerleyen Parçalayıcılar'a doğrulttu ve birkaç el ateş etti. Elbette bunun hiçbir faydası olmadı. General, aklını yitirmek üzereydi. Dünyayı ele geçirmek hayatının amacı oluvermişti. Bu düşünceye o kadar şartlanmıştı ki, aksi bir ihtimalin gerçekleşebileceğini hiç düşünmemişti. Dolayısıyla şu anda gerçekleşmekte olan olaylara gerçek değilmiş gibi bakıyordu. Planının işe yaramaması yetmezmiş gibi, Brandon halkının da en fazla çeyrek saatlik bir geleceği kalmıştı. Uzun saniyeler boyunca kendini kontrol altına almaya çalıştı. Biraz mantıklı düşünemeye başlayınca, kafasını kurcalayan ilk şey neden ortalıkta hiçbir askerin gözükmediği oldu. Ordu komutanlarına telepatik mesajlar yollaması sadece bir saniyesini aldı.

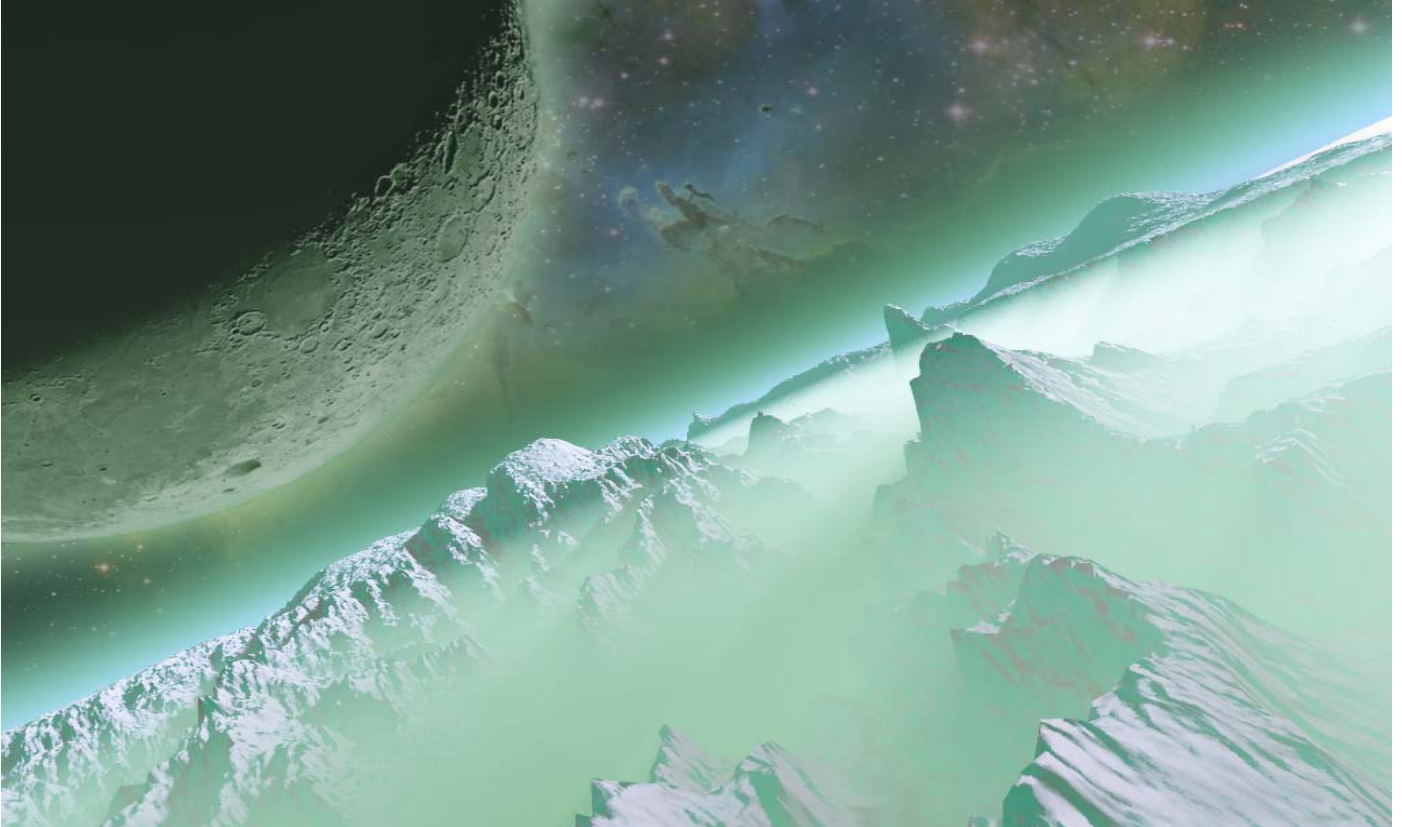
Telepatik gücünü kullanmayı sevmezdi, kendisini zihinsel olarak savunmasız bırakırdı, ancak şu anda da çok güvende sayılmazdı. Komutanlardan yanıt gelmeyince koşarak sarayın alt katlarına yöneldi. İlerlerken gözü ölü bir askere takıldı. Önemsemeyip yoluna devam etti, ancak bir alt katta koridor boyunca her tarafın kanla kaplı ve yerlerin cesetle dolu olduğunu görünce, işin aslını anladı. Şu andaki saldırı, ikinci saldırıydı. İlk saldırı, o kendi saldırısının planlarını yaparken, sessizce ve gizlice halledilmişti. Şehir Parçalayıcılar tarafından istila edilmeden önce, bir başka birlik saraya girmiş, ve generalin özel koruyucularını katletmişti. Komutanlar sinyallere cevap vermediğine göre, muhtemelen benzer bir şey de onların başına gelmişti. General, kışlaların saraydan sonra gezegendeki en güvenli ikinci yer olduğunu hatırladı ve ürperdi. Dünyalılar, ileri teknolojiye sahip yok edici bir ırktı. Brandon ordusunun bir savaşa hazırlandığını öğrendiklerinde, karşı saldırı yerine savunma güçlerine destek vermeleri beklenemezdi.

Eninde sonunda öleceğini anlayan general, son bir kez yıldızlara bakmak istedi. Yıldızlara bakarak son bir kez hayal kurmayı istedi. Şimdiye kadar hep yıldızlara bakarak hayal kurmuştu. Hayallerinde dünyayı istila ettiğini, evrenin en güçlü teknolojisine sahip olduğunu görürdü. Son bir kez daha, ölmekte olan halkına veya yıkılmakta olan saraya aldırmadan, bir kez daha hayal kurmak istedi. Sarayın diğer cephesindeki bir pencereden kafasını çıkarttı ve yukarıya baktı. İşte yıldızlar yine oradaydı. Onları görmek, generali rahatlatmıştı. Son bir kez daha, yıldızları izleyerek derin bir hayale daldı.

Daldığı hayal o kadar derindi ki, sarayın üzerine çöken tavanını dahi fark edemedi.

Deniz Sağlam

(www.kayipdunya.com adresinden alınmıştır.)

BOTANİK BAHÇESİ

Selma Mine

BOTANİK BAHÇESİ

(TRT Uzak Çağı Programı Beslenme konusu için yazılan bu öykü 23 Ekim 1976 tarihinde II. Programda okunmuştur.)

Tek kişilik hava otosu, yumuşak bir inişle, gökdelenin 216. katındaki terasa kondu. Yapı, özel otolar için platformlarla çevriliydi ve uzaktan bakıldığında, renk renk boncuklarla bezenmiş havasını veriyordu.

Genç adam, kendilerine ayrılmış parkta durdu, indi. Kapıyı kilitledi. Biraz ötede, babasının ve kız kardeşinin hava otoları duruyordu. Belli ki, onlar, akşam yemeği için, kendisinden önce davranmışlardı. Neşeli bir tavrıyla, çelik platformda ilerledi.

Teras kapısı, onu tanımıştı. Kaydı, açıldı. Kanadın içine yerleştirilmiş olan minik bilgisayar, ev sakinlerinin kimlikleri, beden ısıları, sesleri ve parmak izlerine göre programlanmıştı. Fakat çoğunlukla parmak izlerine gerek kalmıyordu... Sesleri, hatta ısıklı çalışları, ya da adım atışları, onları tanıtmaya yetiyordu.

Annesi içerden:

- Ne yemek istersin? diye seslendi. Genç adam başını kaşdı:
- Bilmem... Bezelye çorbası olamaz mı? Kadın, üzgün bir tonla:
- Ne yazık, bezelye çorbamız kalmamış! diye onu yanıtladı.
Başka bir şey düşünmez misin?

Babası ve kardeşleri salondaydılar. Babası:

- Niçin bize katılıp, bir fırında kuzu yemiyorsun? diye sordu.
- Fırında kuzu mu? Hiç fena fikir değil...

Annesi mutfaktan:

- Fırında kuzu hazırlıyorum! dedi. Lütfen, bize katıl!

Genç adam başını salladı:

- Peki, öyle olsun!

Salondakilere gülümsedi ve odasına geçti. Her akşamüstü yaptığı gibi, doğru botanik bahçesine gitti. Burası, onun özel bölümüydü ve ailedeki kişilere yasak bölgeydi, adeta. Odanın dış cephesi, ikinci bir cam bölme ile ayrılmıştı ve çeşitli bitkiler yetişiyordu. Kişisel bir merak değildi bu, aslında. Genç adam, botanik fakültesindeydi ve doktora tezini hazırlıyordu. Bu bitkilerin tohumlarını da, özel olarak kürsüden almıştı. Yüzyıllar önce ekildiği, biçildiği, yenildiği kitaplara geçen bitkiler... Ne denli ilkel bir görünümleri vardı. Onların meyvelerini seyretnmek hoşuna giderdi, genç adamın. Kırmızı, mor, yeşil... Uzun zaman gövdeler üzerinde dayanıklı kalıyor, sonra çürüyor, kokuşuyorlardı.

Tatları konusunda hiç bir fikri yoktu. Çünkü yüzyıllardan beri, insanlar, doğal kaynaklardan beslenmeyi bırakmışlardı. Günlük besin gereksinimleri, çalıştıkları işe göre bilgisayarlarca hesaplanan kalori miktarı üzerine hazırlanmış yapay yemeklerle giderilirdi. Sözelimi, bezelye çorbası ile fırında kuzu arasında, protein, yağ, karbonhidrat değeri olarak

hiçbir fark yoktu; çünkü her ikisi de, bir üniversite öğrencisinin kalori gereksinmesine göre düzenlenmiş besin tozlarıydı. Sadece, bezelye veya fırında kuzu farkını veren kokular ve tad unsurları eklenmişti. Suyla karıştırılacaklar, pelte kıvamında, kâselere konulacaklar ve aile üç buutlu televizyonlarını seyrederken, yenileceklerdi.

Genç adam, tezini hazırladığı bilgisayarın önünde bir-iki dolandı, sonra salona geçti. Aile bireyleri, televizyonda dünya olaylarını izliyorlardı. Annesi, yemek kâselerini dağıtıyordu. Bu arada, kocası ile en küçük oğulları üzerine konuşuyordu. Genç adam, rahat koltuğuna otururken:

- Birkaç gündür, ufaklığın kol ve bacaklarında kırmızılıklar belirdi, diyen annesinin sözlerine kulak kabarttı. Çocukcağız durmadan kaşınıyor. Bugün doktora götürdüm, bir şey anlıyamadı. Kan tahlili yapmaya karar verdi. Belki böcektir, diyor; ama bizim evde böcek, ne gezer?

Adam:

- Botanik bahçesinden olmasın? diye sordu. Oğlu ile göz göze gelmemeye çalıştı, o an.

Genç adam:

- Sanmam, orayı her zaman ilaçlıyorum! dedi. Ayrıca, cam bölmenin içine girilmedikçe, böyle bir tehlike söz konusu olabilir mi? Yoksa... Oraya giriliyor mu?
- Elbette girilmiyor! dedi annesi. Lütfen fırında kuzunu al!

Genç adam, şüpheli bir tavrıyla onları süzdü, fakat konuya devam etmeyi gereksiz buldu. Şu anda, gezegenler birliğinin bildirileri okunuyordu, televizyonda. Bu konu, daha ilgi çekiciydi.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, birden kız kardeşinin çığlığı ile yerinden sıçradı. Genç kız :
- Şuraya bakın! diye bağırıyordu. Kardeşim... Ağzı burnu kan içinde!

Bu haber, tüm aileyi yerinden fırlatmaya yetti. Anne, korkudan bayıldı. Baba ise, eli ayağı titreyerek kapıya doğru koştu. Küçük oğlan, eşikte duruyordu ve parlayan gözlerle onlara bakıyordu. Hiç de ağzı burnu kanayan bir insan hali yoktu, üzerinde. Genç adam, babasına yetişti ve kardeşinin ellerine bulanık kırmızılıkları, yanaklarındaki çekirdek kalıntıları bir bakışta tanıdı.

- Bir de içeri girilmiyor, diyorsunuz, değil mi? diye bağırırdı. Bal gibi de botanik bahçeme giriliyor ve değerli bitkilerim yeniyor!

Adam:

- Öyle ise zehirlenecek! dedi endişeyle. Evet, zehirlenecek... Demek, bedenindeki kırmızılıklar... Hemen, hemen hastaneye gitmeliyiz!

Hastane, binanın 21. katındaydı ve iç ana koridorlar vasıtasıyla ulaşılan sayısız asansörlerden biri, bir dakika kadar kısa bir zamanda, onları 195 kat aşağıya taşıyacaktı.

Genç adam, odasına koştu ve canlı bölmeye yaklaştı. Sürme

kapı kapalıydı, ama kanadın yerden belirli yüksekliğinde kırmızı parmak izleri vardı. Küçük velet, meyveyi alelacele koparmış ve atıştırmış olmalıydı. Ayrıca bu işlemi, yeni yapmadığı da belliydi, çünkü dikkatli bakılınca, şaplardaki daha önceki kırıklar da seçilebiliyordu.

Genç adam, sürme kapıyı açtı ve içeri girdi. Elleri titreyerek, bir tane iri kırmızı yumru kopardı. Parlak derinin kayganlığı ve diriliği, gerçekten yeme duygusu uyandırıyor, insanda. Bir kenarından ısırdı, hafifçe. Çekirdekleriyle birlikte iç sıvı üzerine sıçrayıverdi. Kardeşinin her yanı bulaştırması bu yüzden olmalıydı. Sıvı, ağzında hoş bir tad bıraktı. Döndü, alelacele bilgisayara yaklaştı. Bitki resimlerini gösteren albümü hızla çevirdi ve aygıtı programladı. Kısa zamanda yanıt geldi:

«Bitkinin adı Domates, Patlıcangillerden kan yapıcı otsu bir sebzedir. Meyvelerin mayhoş bir lezzeti vardır, A ve C vitaminine sahiptirler. Taze olarak veya pişirilerek yenirler. Eski insanlar tarafından çok sevilen bu meyvenin, lezzet vermesi için yemeklere katıldığı...»

Genç adam kahkahalarla gülmeye başladı. Elindeki meyveye baktı. Bir kez daha ısırdı. Bilgisayar, okumasına devam etti.

«...Bazı bünyelerde, alerji yapması nedeniyle, kırmızı lekeler ve kaşıntı...»

Genç adamın kahkahaları daha da yükselmişti. Kız kardeşi, korku ve endişe içinde içeri girdi.
- Ne oldu ağabey? Duydum ki...

Genç kız sözlerini tamamlayamadı. Ağabeyinin elindeki meyveye, üzerine sıçrayan çekirdek ve kırmızı sıvıya baktı, yutkundu. Onun çıldırmış olabileceğini düşündü ilk an!

Genç adam:
- Küçük bir deney! diye söze başladı. Doğrusu, tezimi yeni-den düzenlemek gerekecek. Eski uygarlıklarla ilgili öyle şeyler var ki... Ağızlarının tadını biliyorlarmış, derim kıscası! İnan bana, boşuna bir telaştı hastaneye gidiş... Hiçbir şey olmayacak... Belki bilgisizliğimize gülenler bile çıkacak! Boş ver şimdi bunları... Sen de bir domates yemez misin?

Yüzyıllar sonra, doğal bir meyveyi tatmanın heyecanı içinde, botanik bahçesine doğru yürüdü.

Selma Mine

(www.dostsite.org adresinden alınmıştır.)

ÖLÜMSÜZLÜĞÜN GİCİK SIRRI

Doğu Yücel

ÖLÜMSÜZLÜĞÜN GİCİK SIRRI

(Bu hikaye 1999'da Nostromo Bilim Kurgu Dergisi'nin düzenlediği kısa hikaye yarışmasından başarı ödülü almıştır. Hikaye 'Düşler, Kabuslar ve Gelecek Masalları'nda bulunmaktadır.)

"Dünya televizyonlarında ilk kez bir uzaylıyı konuk ediyoruz. 'Evrende yalnız mıyız,' sorusunun canlı yanıtı şu an karşımda oturuyor. Dilimizi televizyondan öğrenebilecek kadar zeki olan Yorb, biraz önce AIDS ve kanserin tedavi yöntemlerini anlatarak dünyamızı iki beladan kurtardı. 8 ışık yılı uzaktan Neyorik gezegeninden gelen konuğumuzla beraberliğimiz devam edecek. Az sonra..."

Yüksek maliyetli bir cep telefonu reklamı yayına girdi. Yorb stüdyo içindeki monitörden gösterilen reklamı ilgiyle seyretti. Ancak Yorb televizyonda izlediği birçok şeye akıl erdiremiyordu; bunlardan biri de şu anda izlediği reklamın tanıttığı icattı. İnsanlar hakkındaki son izlenimi ilk izlenimiyle aynıydı: İnsanlar gevezeydi, hem de çok. Yorb dört tane ince ve esnek bacağa sahipti. Alt kısmı bu yüzden bir örümceğe benzese de gövdesinin pul pul katmanları daha çok bir balığı andırıyordu. Kafası bedenine göre çok ufak kalıyordu ama gözleri Japon çizgi filmlerini anımsatacak kadar büyüktü. Derisinin rengi, yazın ilk günlerinde yanmaya zaman ayıramamış ama denize girip çıkarken güneş ışınlarının yoluna çıkmış birinin koyulaşamamış pembeliğine benziyordu. Kolları vücudunun diğer organlarında egemen olan orantısızlığı pekiştirecek kadar uzundu. İnsanın katlayası geliyordu, 'kol' denilen o iki uzantıyı görünce. Sayısı belli olmayan parmaklarının kesilmiş olduğu görülüyordu, geriye onların bir zamanki varlığını kanıtlayan kökleri kalmıştı. Genel görüntüsü ne bir Klingon'u ne Zaphod Beeblebrox'u ne de herhangi bir bilimkurgucunun öngördüğü bir uzaylıyı andırıyordu; evrenin, insanın hayal gücünü aştığının başka bir kanıtıydı. İnsanların alışık olmadığı bu şekilsiz yaratığın anlaşılamayan bir karizması ve belli belirsiz bir çekiciliği vardı. Davranışları ve konuşması son derece bilgiççeydi. Sinir bozacak kadar ukalaydı. Sanki o zengin bir patron, sunucu ve onun temsil ettiği insanlar ise onun zavallı işçileriydi. (Belki de gelişmiş bir gezegenden ilkel bir gezegene uğrayan her canlı böyle davranırdı.)

"Ben sorularına devam etmek istiyorum. Merak edilen bir başka konu ölümsüzlüğün sırrı. Siz iddianıza göre 1002 yaşındasınız."

"Ölümsüzlüğün sırrı şu ana kadar anlattığım her şeyden daha önemli. Üç bin yıl önce gezegenimize gelen bir Degobarlı sayesinde bu sırrı öğrendik. İlk zamanlar bunu yadırgayanlar oldu ama sonra ölümün bir hastalık olduğu düşüncesi ağırlık kazandı. Tüm ölümden yana felsefelere rağmen ölümsüzlüğün her şeyin ötesinde büyük bir güç olduğu anlaşıldı. Ölümsüzlüğün sırrını tek bir cümleyle açıklayabilirim: Tüm hayatınız boyunca, ana rahminden mezara kadar, herhangi bir parmağınızla burnunuza dokunmayın!"

Sunucu ani bir hareketle elini burnunun hemen altındaki dudaklarından ve çenesinden uzaklaştırdı. Belki de televiz-

yon karşısında oturan milyonlarca insan aynı hareketi aynı anda yapmıştı. Yorb, sunucunun ani kıpırdanmasına güldü:

"Üzgünüm, sizin için çok geç. Şu yaşınıza kadar parmağınızla burnunuza milyon kere dokunmuşsunuzdur. Bundan dönüş yok. Ancak çocuklarınız için bir şans var. Yeni doğan çocukların parmakları ile burunlarına dokunmamaları gerekiyor. Bir kere dokunmaları bile onları ölümlü yapar. Çocuklara ölüm kavramı gibi ölümsüzlük kavramı da anlatılamaz. Bu yüzden parmak ve burun temasının gerçekleşmemesi için bazı önlemler almanız gerekiyor. Bunları ben söyleyemem. Biliyorum, bu size çok garip geldi. Beklemiyordunuz. Bence tüm ciddi eserlerin yaratıcıları eserlerinin ağırbaşlılığına ters düşen bir espri katarlar gizlice. Hayatın yaratıcısı tanrı da eserine böyle bir espri katmış olsa gerek."

Sunucu, Yorb'un sözlerinin sona erdiğinin ayırımına varamayacak kadar uzaklara dalmıştı. Sunucunun sessizliğinin, ölümsüz olamayacağını bilmenin üzüntüsünden mi, yoksa ölümsüzlüğün sırrının saçmalığını kaldıramamasından mı, yoksa kırdığı rating rekorlarını düşlemesinden mi kaynaklandığını kimse anlayamadı... Milyonlarca insan televizyonlarının karşısında şoka girmişti. Bazıları ellerine lanetler yağıdırıyor, IQ'su düşük olanlar ise pasif eleman burunlarına sövüyordu. Yaratığın insanüstü karizması ve insanüstü karizmatik sesi sayesinde insanların bu sırta inanmaları hiç uzun sürmedi. Sonsuz hayatın kapıda olması bir anda AIDS ve kanserin tedavi edilebileceği müjdesini gölgede bırakmıştı. Milyonlarca insan o gece uyuyamadı. Uyuyabilenler ise parmaklarının ve burunlarının başrol oynadığı kabuslar gördüler. En kötüsü haberin yayınlandığı saatte gündüzü yaşayan ülkelerde gerçekleşti. Herkes ne yapacağını bilmeyen ve programlanmayı bekleyen robotlar gibi sersem bir gün geçirdi. Ölümsüzlüğü yakalayabilmek için alınması gereken önlemlerden söz etmişti, Yorb. Röportajın yayınlandığı sırada doğum heyecanını yaşayan aileler son derece bilgisiz oldukları bu konu hakkında hayati (veya ölümcül) yanlışlar yaptılar. Yeni doğan çocuklarının burunlarını kesen birçok insan, anne ve baba olmanın keyfini uzun süre yaşamadı. Binlerce bebek kan kaybederek öldü, yüzlerce ebeveyn yaptıkları yanlış yüzünden intihar etti. İnsanlar zaman geçtikçe trajediye neden olan sırrın uygulanmasında ustalık kazandılar. Kan kaybını önleyerek yapılan parmak operasyonlarına başlandı. Yorb'un parmaklarının kesik olduğunu fark eden insanlar parmak kesiminin en uygun yol olduğu kanısına vardılar. Ancak binlerce çocuk gelecekte elleriyle top oynayamayacak ve hareket çekemeyeceklerdi. (Kalecilik de tarihe karışacaktı.) Bilim adamları 8 ışık yılı uzaktan gelen sırrın altında yatan bilimsel mantığı çözmeye çalıştı. Bazı şöhret düşkünü bilim adamları sırrı bilimsel gerçeklere dayayan zorlama teoriler öne sürdü ama hiçbirisi fen dersi görmemiş bir çocuğu bile kandıramadı. Tüm bilimsel ve düşünsel çabaların sonunda ölümsüzlüğün sırrının tanrı tarafından yapılmış bir espri olduğu sonucuna varıldı ve tanrının böyle bir şey yapmaya yerden göğe kadar hakkı vardı. Çünkü yer de, gök de onundu. Müslüman ve Hristiyan din adamları malum sırrın kutsal kitaplarında bulunduğunu iddia ederek birbirlerine girdiler. Her iki tarafın gösterdiği alıntıların sırta uzaktan yakından ilgisi yoktu. Birinde parmak

kelimesi geçiyor ve devamında tanrının büyüklüğü anlatılıyordu, diğerinde ise burun kelimesi geçiyor ve devamında tanrının büyüklüğü anlatılıyordu. Ünlü bir estetik cerrahi, burnun üzerine alçıdan yapılacak bir muhafaza ile ölümsüzlüğün yakalanabileceğini iddia etti. Gerçekten de bu yöntem diğerlerinden daha mantıklı ve daha sağlıklıydı. Tek bir sakıncası vardı; ölümü yok etmekle kalmıyor, güzelliği de yok ediyordu. Bunun yanı sıra ölümsüzlüğün sırrının fanatik bir kitlesi vardı ve onlara göre cerrahın iddia ettiği şey tam bir düzenbazlıktı. Tanrıyı kandırmak demekti. Bir zamanlar aşırı dincilerin klonlamayı günah saymaları gibi onlar da alçı yöntemini uygulayanların cehennemi boylayacağını düşünüyorlardı. Ölümsüzlüğün hangi yöntemle yakalanacağı sorusu herkesin kafasını işgal ediyordu. Çocuklarına sıfırncı doğum günü hediyesi olarak sonsuz hayatın anahtarını vermek isteyen tüm aileler bu hediye için en güzel pakete sunmak istiyorlardı. Çocukları için yapacakları seçim kendileri için bir kabus gibiydi. Gelecekte çocukları “Ben burnumun (veya parmaklarımın) kesilmesini tercih ederdim!” diyerek evin kapısını sertçe kapatabilir ve onları yalnız bırakabilirdi. Kısa zamanda insanlığı ele geçiren sendroma isim bulundu: Sünnet Sendromu. Burun sünneti, parmak sünneti veya güzellik sünneti. Üç ucu keskin paradoks. Bu arada Yorb uzaylı sevgilisi MirX’le gününü gün ediyordu. AİDS ve kanser belasından kurtulanlar ve çocuklarına ebedi hayatı verenler onu hediye bombardımanına tutuyorlardı. Kısa zamanda çok zengin oldu. Herkes onu çok seviyordu. Kızlar onun için deli oluyordu. Bir uzaylıyla yatmak onların en ulaşılmaz cinsel ütopyasıydı ve Yorb da kendi fantezileriyle onların ütopyalarını gerçekleştirmekten geri kalmıyordu. Sık sık televizyon programlarına çıktı ve katıldığı tüm programları CD’lere çekti. CD’lerini uzay gemisindeki kasada sakladı; herhalde gezegenine döndüğünde CD’leri arkadaşlarına izlettirip, yabancı bir gezegende nasıl popüler olunacağını tiyolarını verecekti. Ölümsüzlüğün sırrı veya Sünnet Sendromu ile ilgili olan kamuoyu yoklamalarına özel bir ilgisi vardı. Bazı programları garanti olsun diye iki CD’ye çekiyordu. O zamanlar Yorb’un bu özel merakı gün ışığına çıksa bile kimse bunun altında yatan gerçek sebebi tahmin edemezdi. Yaratığın ziyaretinin birinci yıl dönümünde ‘Ölümçüler’ isimli bir tarikat kuruldu. Ölümün hayata anlam kattığı, hayatın zevkinin ölüm tarafından beslendiği ve ölümün aynı doğum gibi hayatın bir parçası olduğu gibi geri kalmış felsefeleri çıkış noktası alan ve Queen’in ölümsüz parçası ‘Who Wants to Live Forever’ ı ideolojik marşları olarak kabul eden tarikat zamanla taraftar toplasa da yeterince etkili olmadı. Aşklarının ölümsüzlüğüyle tatmin olan ama etraf ölümsüz kaynayınca aşklarını yüceltecek sıfat bulamayan sevgililer başı çekiyordu tarikatta. Kendilerinin dizayn ettiği ‘Yorb Go Home’ tişörtü satış rekorları kırdı ve tarikata büyük bir mali güç sağladı. Yorb’un dünya üstündeki cennet gibi hayatı üçüncü senesini doldurmak üzereyken üç trafik kazası haberiyle sarsıldı. Ölümsüzlüğü, doğumlarından hemen sonra yapılan operasyonlar sayesinde yakaladığı sanılan üç çocuk tıbben ölmüştü. Yoksa ölümsüzlüğün sırrı bir palavra mıydı? Yorb hemen olay yerine giderek incelemelerde bulundu ve sonra bir basın toplantısı düzenledi: “Ölenlerin hepsi benim dünyaya geldiğimden kısa bir süre sonra doğan çocuklar. Bu yüzden her ne kadar aileleri onları ölümsüz yaptığını sansalar da, yanılmışlar. Sırrı öğrendiğimiz ilk yıllarda bizim de başımıza gelmişti. Sünnet Arızası

diyoruz biz buna: Birinci ölümden burun kesme yöntemi uygulanmış ama burun kıllarının çıkması önlenmemiş. Bu yüzden ilk kurbanımız burun kıllarına dokunarak ölümsüzlüğünü kaybetmiştir. İkinci ölümden parmak kesme yöntemi uygulanmış ama parmak araları kapatılmamış. Üçüncü kurbanımızın hatası biraz daha karışık: Alçı yöntemi uygulanmış ama alçının su geçiren bir madde olduğu unutulmuş. Kazada ilk önce motor yanmış ve alevler kurbanımızı sarak parmaklarının yanmasına neden olmuş. Bu arada araba şarampolden yuvarlanarak denizin dibini boylamış. Yanan parmak derisi suya karışmış, derinin moleküllerinin yoğun olduğu su kitlesi alçının içinden geçerek burnuna değmiş...” dedi ve bir süre durduktan sonra “Gerçekten ölümsüz olduğunu sandığın birinin ölmesi sıradan bir ölümden daha acı. Bu duyguyu çok iyi bilirim,” diye ekledi ve iri gözlerine iki damla gözyaşı yerleşti. Yorb’un duygusal şovundan sonra tüm şüpheler ortadan kalktı ve herkes yeniden sırrın absürd çekiciliğine kaptırdı kendini. Ama o günü takip eden günlerde ölümsüzlerin ölümleri yükselen bir ivmeyle arttı. Yorb, hepsine teker teker birbirinden özgün sünnet arızaları uydurdu. Ancak her ölümden Yorb inandırıcılığını kaybediyor, Ölümçüler ise güç kazanıyordu. Bilim adamlarının ve ünlü sanatçıların da Yorb’u yalnız bırakması sonucunda sırrın sonu yaklaştı. Yorb bunu daha fazla uzatamayacağını anlayarak son bir kez televizyon programına çıkmaya karar verdi.

“Yorb, sen de biliyorsun ki ölümler giderek artıyor. Bunun nedeni nedir?”

“Ben şöyle bir açıklama getirebiliyorum; belki de sır sadece biz Neyoriklilerde işliyor.”

“Ama böyle bir olasılıktan hiç söz etmemiştin. Bir sürü insan öldü.”

“Zaten öleceklerdi.”

“Binlerce insan sakat kaldı.”

“Tamam bu iş yeterince uzadı. Daha önce galaksiler arası bir şakayla karşılaşmış mıydınız?”

“Ha?”

“Hepsi bir şakaydı. Şaka. 8 ışık yılı uzaktan gelen bir şaka,” dedi ve gülmeye başladı.

Yanındaki çantadan parmaklarını çıkarttı ve onları eline taktı, bu arada kahkahaları stüdyodan evlere kadar çınlıyordu. Sunucu şaşkındı ama yine de tüm insanların duygularını aktarabilmek için var gücüyle küfretmeye başladı. Ne yayın ilkesi dinliyordu ne de yönetmenin uyarılarını. Yaratığa ağzının payını vermeliydi. Yorb ise gayet soğukkanlı bir şekilde çantadaki bir düğmeye bastı ve gemisine ışınlandı kendini. Sevgilisi, televizyonda Yorb’un yok olduğundan habersiz küfürlerine devam eden sunucuyu izleyerek gülüyordu. Yorb, MirX’in yanına yaklaşarak sürücüye bir CD koydu.

“Esas bunu izle,” dedi Neyorikçe. “...ölmesi sıradan bir ölümden daha acı. Bu duyguyu çok iyi bilirim,” diyerek ağlıyordu ekrandaki.

Gemideki ise kendini yerden yere atarak gülüyordu. O koca bir gezegeni oyuna getirmişti.

Bir iki saat sonra yatışmışlardı. Yorb, CD'leri Neyorik'teki şaka programlarına satarak yolculuk masraflarını çıkartıp çıkaramayacağını hesabını yapıyordu. Fazlasıyla çıkarıyordu. Hem bir de aldığı binlerce hediye vardı, onlar da iyi para ederdi. Hiçbir vicdan azabı çekmiyordu çünkü onlara AİDS'in, kanserin tedavisini anlatmıştı ve bunlar şaka değildi. Ayrıca ilkel ve aptal yaratıkların gelişebilmesi için böyle şoklara gereksinimleri vardı, evren tarihinde buna benzer birçok örnek yaşanmıştı. Hepsinden önemlisi çok eğlenmişti. İlkel gezegenlere yaptığı şakalar arasında en uzun süreni ve en güzeli dünyada yapıyordu. Yorb'un gemisinin yeni rotası, antenli yeşil yaratıkların

yaşadığı kırmızı bir gezegene doğru çizilmişti. Ölümsüzlüğün sırrı, antenlerini birbirine değdirmemek olabiliirdi. Yorb yeni şakasını düşünürken MirX araya girdi:

"Sevgilim, ölümsüzlüğün sırrı baydı," dedi.
 "Haklısın, başka bir şey bulalım," dedi Yorb.
 Bir süre düşündükten sonra:
 "Hayatın anlamına ne dersin sevgilim?"
 Dişi yaratık sevinçle:
 "Çok iyi olur," dedi ve Yorb'u öptü.

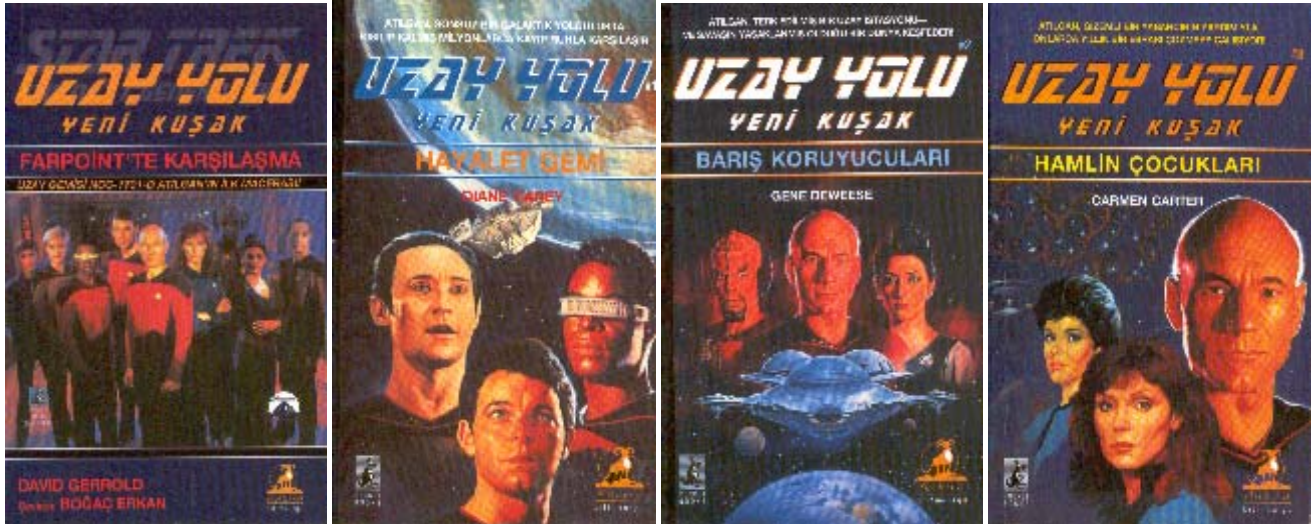
Doğu Yücel

(www.duslervekabuslar.8m.com adresinden alınmıştır.)

KİTAPLIK

İsmail Şahin

Bu sayımızda 1999 yılında Ankira Yayıncılık tarafından yayınlanmaya başlanan "UZAY YOLU – YENİ KUŞAK" serisine ait kitapları görüyorsunuz. Mayıs 1999'dan itibaren her ay bir kitap yayınlanması planlanmıştı. Ancak sadece 4 kitap yayınlandı. Yayınevinin editörüne zamanında gönderdiğim bir e-mailde serinin devamının niçin yayınlanmadığını sormuştum. Bir ara yayınevinin web sayfasında serinin yayınlanmaya hazır bir şekilde "HAYATTA KALANLAR" ve "ÇATIŞMA BÖLGESİ" isimli kitapları kitap baskısına uygun word formatında temin edilebiliyordu. Şu anda bu iki kitap bende word formatında mevcuttur.

Kapak resimleri www.bilimkurgu2000.com adresinden alınmıştır.

